

blik sige: paa den Maade maa Du ikke bruge Tropperne. Man har selv erkjendt dette, og den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die Valgkreds (Lehmann) saae ogsaa, at der ingen Logik var i den Slutning, og han sagde derfor i sin Tale igaar, at man her aldeles ikke talte om Brugten, men kun om Fordelingen af Mandskabet; men jeg maa dertil tillade mig at forelægge det ærede Thing det Spørgsmaal: naar finder da Fordelingen Sted, gaaer den forud for Udskrivningslovens Vedtagelse eller Forkastelse, eller følger den efter? Efter min Formening kan der ikke svares Andet, end at den naturligtvis ikke gaaer forud, men at den følger efter; men i det Tilfælde, at den følger efter, saa gaae vi, naar vi optage den Passus, som Udvalget har foreslaaet, efter min Formening afgjort ind paa det Administrative, og saa komme vi dog til, at det er Brugten, vi komme ind paa.

Der er endnu et Moment, som jeg skal tillade mig at omtale. Man har nemlig udtalt, at man egentlig kun anmoder den ærede Krigsminister om at udtale sin Mening om, hvorvidt det laa i hans Tanke at bruge danske Soldater til det holsteen-lauenborgske Contingent og stille dem til det tydske Forbunds Raadighed. Jeg erkjender fuldkomment det Rigtige i at stille en slig Anmodning til den ærede Krigsminister, men jeg troer ikke, at der er nogen saa afgjørende Nødvendighed for at saae hans Udtalelse i saa Henseende at høre; thi, ligesom vi maae erkjende, at det ikke vilde være rigtigt, om vi nu gif ind paa at vedtage Noget, som, efter min Formening, vedrører Ordningen af Statsforholdene i det Hele, saaledes troer jeg ogsaa, at den ærede Krigsminister, hvis han virkelig havde til Hensigt at bruge danske Soldater til det holsteen-lauenborgske Contingent og stille dem under det tydske Forbund, virkelig vilde paadrage sig Straffeanvar. For ham vilde det, efter min Formening, være en Forbrydelse, som vilde hjemle Thinget Ret til at sætte ham i Arrest tilstand; thi han vilde i det Tilfælde indføre noget Nyt og ligeledes foregribe Ordningen af Spørgsmaalet i det Hele. Da det ikke hidtil er hjemlet Krigsministeren at bruge danske Tropper til det holsteen-lauen-

borgske Contingent, vilde han, dersom han nu vilde gjøre det, efter min Formening begaae en strafbar Handling. Af disse Grunde trøer jeg ikke, at man bør gaae ind paa Udvalgets Forslag; jeg idetmindste vil stemme derimod.

**Monrad:** Det er meget vanskeligt at gaae ud fra en enkelt Sætning i en Lov, at stille den op og holde den ene for Die, seende bort fra alt Andet, og saa drage sine Slutninger der udaf. Der staaer saaledes i Grundlovens § 2: „Den udøvende Magt er hos Kongen“, — men, er det ikke Enhver af os bekjendt, at vi ideligt og ideligt udøve en Indflydelse paa den udøvende Magt? Er det ikke den sidste ærede Taler bekjendt, at vi, naar vi forhandle Budgettet, da efter selve Regjeringens Forslag gaae ind i en Detail med Hensyn til hele Administrationens Indretning? Men dog vil han, naar han stirrer ene paa disse Ord: „Den udøvende Magt er hos Kongen“, saasnart der er Tale om Noget, der vedrører den udøvende Magt, meget let kunne sige: „nu gjøre vi et Indgreb i de Kongelige Prærogativer“ (Hør!). Paa samme Maade forekommer det mig at være, naar man tager de oftere omtalte Ord i Grundlovens § 23, stirrer ene paa dem og siger: her er skeet Indgreb i de Kongelige Prærogativer. Vi have ikke fortjent, at den Bemyndning gjøres mod os (Hør!); vi have vidst, strengt at holde os indenfor de os anviste Grændser, og vi have aldrig vlist nogen Tilbøielighed til at misbruge den os betroede Myndighed. Hvem er det uden os, der i Budgettet har draget Grændser mellem Lovene og Finantsloven? Hvem er det uden os, der derved selv have begrændset vor egen Myndighed? Fra os er Initiativet i den Henseende kommet, vi have netop i enhver Sag strengt søgt at holde os til den os af Hans Majestæt givne Myndighed, og vi have langt snarere ladet os nøie med for Lidet end taget for Meget (Hør!). Det er derfor ikke i denne Forsamlings Aand at tale om: at gjøre Indgreb i de kongelige Prærogativer, og man skal vel tage sig ivare for at kaste saadanne Bemyndinger ud (Hør!). Jeg veed godt, at den, der fremsører disse Bemyndinger, ikke gjør det, for at disse Ord skulle lyde for os; men de lyde paa andre Steder, og andre Steder